

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Pf.II.20.734/2012/3. szám

A **(település neve)**-ii Ítéltábla a Dr. Koczka Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Koczka Ákos György ügyvéd) által képviselt felperesnek - a dr. Kurucz Ferenc ügyvéd által képviselt alperes ellen személyiségvédelmi igény érvényesítése iránt indított perében a Gyulai Törvényszék 2012. október 10. napján kelt 5.P.20.119/2012/7. számú ítélete ellen a felperes 9. sorszám alatt benyújtott fellebbezése alapján lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

Í T É L E T E T :

Az elsőfokú bíróság ítéletét **helybenhagyja**.

A feljegyzett 15 000 (tizenötezer) Ft fellebbezési eljárási illetéket a felperes köteles megfizetni az illetékes állami adóhatóság külön felhívására a Magyar Államnak

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I N D O K O L Á S :

A felperes 2008-tól 2011. év közepéig a **(település neve)**-ii Büntetés-végrehajtási Intézetben dolgozott büntetés-végrehajtási őrként.

2011. január 11. napján egy nagy médiaérdeklődésre számot tartó tárgyalásra kísérte az előzetes fogvatartásban lévő - korábban közismert politikus - vádlottat, akit vezetőszáron vezetett. A tárgyalóterembe belépő fogvatartottról az alperes újságírója fényképfelvételt készített, amelyen a vádlott mögött haladó felperes is felismerhető. A felperes a képmás készítéséhez nem járult hozzá.

A tárgyalásról készült tudósítás illusztrációjaként az említett fényképfelvétel is megjelent 2011. január 11. napján az alperes által üzemeltetett **(internetes oldal címe)** hírportálon. A fényképfelvétel eredeti formájában - a felperes arcának kitakarása nélkül - 3-4 hónapon át volt látható az interneten. A felperes erről a megjelenést követő kb. két héten belül szerzett tudomást.

A felperes **(barátok neve)** nevű barátaival, akik egyben munkatársai is voltak, 2011. márciusában **(település neve)**-ien a **(diszkó neve)** elnevezésű diszkóban

szórakoztak, ahol egy férfi a felperest meglökte, és azt kérdezte, „hol van a vezetőlánc”, illetve azon a „kutyája”. Ezt követően a felperes barátaival a szórakozóhelyről távozott.

A felperes személyhez fűződő joga megsértésének megállapítását kérte képmása jogosulatlan nyilvánosságra hozatala miatt, kérte továbbá az alperest elégtételadásra, valamint 500 000 Ft nem vagyoni kártérítés megfizetésére kötelezni.

Az alperes a kereset elutasítását kérte.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a jogsértést megállapította, kötelezte az alperest elégtételadásra és 50 000 Ft, valamint annak 2011. január 11. napjától a kifizetés napjáig járó késedelmi kamata megfizetésére, az ezt meghaladó keresetet elutasította. Kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 11 700 Ft perköltséget, a feljegyzett elsőfokú eljárási illetékből a felperest 27 000 Ft, az alperest 3 000 Ft megfizetésére kötelezte. Határozatának indokolásában megállapította, hogy az alperes a felperes hozzájárulása nélkül hozta nyilvánosságra a felperesről készült fényképfelvételt, ezért a Ptk. 80. §-ában írt személyiségi jogát megsértette. Alkalmazhatónak ítélte az elégtételadásra irányuló objektív szankciót is. A nem vagyoni kártérítés iránti igény tekintetében rámutatott, a felperes mindössze egy alkalomról tudott beszámolni, amikor foglalkozása miatt őt kisebb atrocitás érte. Ennek tényét a meghallgatott tanúk alátámasztották. Azt nem találta kétséget kizáróan bizonyítottnak, hogy e konfliktus kezdeményezője a felperest az alperesi jogsértő magatartás eredményeként ismerte fel. Ugyanakkor arra az álláspontra helyezkedett, hogy a képmás nagy nyilvánosság számára történt közzététele a köztudomás szerint is olyan hátrányt eredményez, amely a nem vagyoni kártérítés iránti igényt megalapozza. A hátrány kompenzálására 50 000 Ft-ot tekintett alkalmasnak, kiemelve, hogy a felperes a keresetét az alperesi jogsértésről való tudomásszerzést követő több mint egy év elteltével terjesztette elő, illetve a perbeli incidens megtörténtét követő két hónapon át nem tett semmilyen intézkedést annak érdekében, hogy az alperes a képet eltávolítsa a honlapjáról.

Az ítélet ellen benyújtott fellebbezésében a felperes az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatásával az alperes által fizetendő nem vagyoni kártérítés összegét 200 000 Ft-ra kérte felemelni. Fellebbezésében arra hivatkozott, hogy a bírói gyakorlat hasonló tényállás esetén a büntetés-végrehajtásban dolgozó személyek által elszenvedett jogsértés és az ebből eredő hátrányok kompenzálására a fellebbezésében megjelölt összegű nem vagyoni kártérítést ítélt megállapíthatónak. Ennek alátámasztásaként csatolta a fellebbezésében részletezett tartalmú bírósági határozatokat. Előadása szerint jogi képviselője már 2011. márciusában felszólító levelet küldött a fényképfelvétel eltávolítása érdekében, de azt tévedésből nem az alperesnek, hanem az (I.) Zrt. részére juttatta el. Véleménye szerint önmagában az a tény, hogy az alperes a hozzájárulása nélkül tette fel a róla készült fényképfelvételt a világhálóra, köztudomásúan olyan nem vagyoni hátrányt eredményez, amely a kárigényét megalapozza. A jogosulatlan nyilvánosságra

Pf.II.20.734/2012/3. szám

hozatal következtében ugyanis személye széles körben ismertté vált, ezáltal potenciális veszélyeztetettsége és a munkájából adódó pszichés megterhelés jelentősen megnövekedett. Ezen kívül a szórakozóhelyen ért atrocitás ugyancsak a kártérítést növelő körülményként értékelendő.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte. Hangsúlyozta, a peradatok alapján megállapítható, hogy a felperes különböző bíróságokra havonta közel 100 fogvatartottat kísért, elővezetést fogantatosított. Ezek során bárki beazonosíthatta, hiszen a bírósági tárgyalások nyilvánosak, így nem állapítható meg, hogy az alperesi jogsértéssel összefüggésben érte a felperest a hivatkozott atrocitás. Hangsúlyozta továbbá, hogy a felperes keresetében említést sem tett erről az esetről.

A fellebbezés **alaptalan.**

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, abból a jogszabályoknak megfelelő jogi következtetést vont le, az ítéletábla érdemi döntésével és annak kifejtett indokaival is egyetért, ezért ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése és 254. § (3) bekezdése alapján annak helyes indokai alapján helybenhagyta.

A fellebbezés kapcsán az alábbiakat emeli ki:

A Pp. mind a bizonyítékok felhasználása, mind pedig azok mérlegelése terén a szabad bizonyítási rendszert követi. A szabad bizonyítás elvéből következően a bíróságot határozatának meghozatalában más hatóság döntése, vagy a fegyelmi határozat, illetve az azokban megállapított tényállás nem köti (Pp. 4. § (1) bekezdés). Így nem köti a más bíróságnak más felek közötti perben hozott mérlegelésen alapuló döntése sem. Mindezen túl a felperes fellebbezésében hivatkozott bírósági határozatok alapjául szolgáló tényállások a jogsértést megvalósító magatartások tekintetében mutatnak azonosságot, nevezetesen abban, hogy az érintett jogesetekben is a jogosultak hozzájárulásának hiányában hozták nyilvánosságra a képmásukról készített felvételt. Eltérőek azonban a tényállások a perbelihez képest a nyilvánosságra hozatal körét illetően. A felperes által hivatkozott ügyekben a bv. örök képmásának hozzájárulásuk nélküli közzététele szélesebb körű nyilvánosság számára történt **((csatorna neve)** televízió-csatorna, híradó, **(napilap neve)** című napilap internetes megjelenése, **(csatorna neve)** televízió-csatorna több hír- illetve közéleti műsora), emellett az említett ügyekben a felperesek a jogsértéssel összefüggésben többszöri atrocitásról számoltak be. Ehhez képest a jelen perben a felperes mindössze egy olyan esetről tett említést, amelynek során kellemetlen helyzetbe került, s amelyet a perbeli jogsértésnek tulajdonított. Ezen túl egyetért az ítéletábla az elsőfokú bíróság azon álláspontjával, miszerint kétséget kizáróan nem bizonyítható az sem, hogy ezen eset a perbeli jogsértéssel hozható okozati összefüggésbe. A meghallgatott tanúk

eltérően nyilatkoztak a konfliktust provokáló ismeretlen személy által mondottakat illetően, közülük csak egyikük, **(barát neve)** nyilatkozott úgy, hogy az esemény során **(politikus neve)** neve elhangzott. Azt nem teszi vitássá az ítéltábla, hogy a felperes képmásának a világhálón való megjelenése következtében személye bárki számára könnyen azonosíthatóvá vált, amely önmagában eredményezhet olyan hátrányt, amely nem vagyoni kárpótlás megállapítását teszi indokolttá. Az elsőfokú bíróság ugyanakkor a Pp. 206. § (1) bekezdésén alapuló okszerű mérlegeléssel határozta meg az ezzel arányos nem vagyoni kártérítés összegét. A felperes olyan további sérelmet nem bizonyított, amely indokolttá és szükségessé tenné a kártérítési összeg fellebbezési kérelemben foglaltak szerinti felemelését.

Az eredménytelenül fellebbező felperes az Itv. 74. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó 6/1986. (VI.26.) IM. rendelet 13. § (2) bekezdése alapján köteles a feljegyzett másodfokú eljárási illeték megfizetésére.

Az alperes másodfokú perköltségre nem tartott igényt, ezért az ítéltáblának arról rendelkeznie nem kellett.

S z e g e d , 2013. január 16.

Dr.Szeghő Katalin sk.	Zanócné dr. Ocskó Erzsébet sk.	Bereczkyné dr. Lengyel Nóra sk.
a tanács elnöke	előadó bíró	táblabíró